

[Poul Schlüter.]

lande på nuværende tidspunkt har tænkt sig at tage deres standpunkt til en anerkendelse op.

Udenrigsministeren har under et samråd med folketingsudvalget, som har behandlet denne sag, givet udtryk for, at han er rede til at drøfte spørgsmålet om tidspunktet for en anerkendelse af Nordvietnam med andre stater, ikke mindst de nordiske lande. Det synes jeg er en ganske naturlig ting. Det har hele tiden været opfattelsen i vor gruppe, at Danmark ikke på dette område burde tage isolerede standpunkter, men burde søge at koordinere sit standpunkt med andre landes, som vi let lader os sammenligne med.

Jeg må på min gruppes vegne afvise ændringsforslaget.

Per Federspiel: Jeg skal ikke blande mig i hr. Per Hækkerups dialog med den radikale gruppeformand, men jeg vil dog minde om, at også hr. Per Hækkerup har gennemgået en vis metamorfose i dette spørgsmål.

Dette forslag har sin oprindelse adskillige år tilbage, hvor der af de samme forslagsstillere blev stillet forslag om anerkendelse af begge regeringer i delte lande. Der var endog heriblandt på et vist tidspunkt Biafra, som var en døgnflue, der senere måtte gå ud af forslaget. Men også andre er gået ud af forslaget. Forslaget har nu aldeles skiftet karakter, og jeg forstår, at der bag forslagsstillernes tanke ligger, at man fra dansk side bør anerkende Nordvietnam, men samtidig trække anerkendelsen af den diplomatiske forbindelse med Sydvietnam tilbage. Hvor er så hele denne oprindelige tankegang henne? Så er det kun en tom politisk demonstration, man vil foretage, og den kan vi i hvert fald ikke fra venstres side være med til.

Hvad vil man opnå fra dansk side? Det er måske hr. Per Hækkerups opfattelse, at Danmark er den krumtap, om hvilken hele verdens politik drejer, og at hvis vi fra dansk side anerkender Nordvietnam, vil situationen i Det fjerne Østen tage sig ganske anderledes ud. Men jeg vil minde hr. Per Hækkerup om, at i hans europæiske tilværelse, hvor han også har gjort sig stærkt gældende, har han til stadighed været tilhænger af, at de europæiske lande i videste omfang skulle optræde samlet og søge at

finde frem til en fælles politik. Det afgørende for mit partis stilling til dette spørgsmål er netop udtalelsen af udenrigsministeren om, at han vil tage dette spørgsmål op til drøftelse med andre regeringer. Skal der være nogen som helst mening i en dansk stillingtagen i disse spørgsmål, som ligger vor egen politik noget fjernt, må det være ved, at vi indtager et standpunkt i forening med så mange europæiske lande og eventuelt andre lande, som står os nær, at det kan få nogen vægt.

Dette forslag fra dansk side er udelukkende til indrepolitisk brug, og alene af den grund må vi afvise ændringsforslaget og stemme imod forslaget til beslutning.

Stinus: Det er ved tidligere lejligheder her i folketinget fastslået, at Nordvietnam opfylder de betingelser, Danmark normalt stiller for at anerkende en regering. Et enigt folketing står bag denne opfattelse, som også deles af udenrigsministeren. Det, der skiller partierne, er spørgsmålet om tidspunktet for en sådan anerkendelse. For det radikale venstre er det fremdeles afgørende, om Danmark ved en øjeblikkelig anerkendelse vil fremme mulighederne for fred i Vietnam og i Sydøstasien i det hele taget. Vi mener ikke, at en sådan øjeblikkelig dansk anerkendelse ville fremme fredsmulighederne.

Jeg har tidligere motiveret denne opfattelse med en henvisning til Parisforhandlingerne mellem parterne. Formelt foregår disse forhandlinger fortsat, men reelt må vi i dag konstatere, at egentlige forhandlinger ikke er i gang. For det radikale venstre at se nærmer tiden sig derfor, da vi må tage danske regeringers hidtidige standpunkt op til nyvurdering. En erkendelse heraf ser det radikale venstre i udenrigsministerens udtalelse til udvalget om, at han vil være rede til at tage tidspunktet for optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam op til overvejelse sammen med andre lande, specielt de nordiske. Vi må tillægge en sådan kontakt med andre lande, først og fremmest de nordiske, hvoraf Sverige jo allerede har anerkendt regeringen i Hanoi, overordentlig stor betydning for de fremtidige danske overvejelser.

En isoleret dansk anerkendelse af Nordvietnam vil næppe kunne tillægges stor be-